

foretaget, er kommen til det Resultat, at Summen af Nybevillinger, som ere komne til under Finansudvalgets Behandling af Loven, andrager en lignende Sum som det oprindelige Forslag, nemlig andre 880,000 Kr. Jeg tør ikke indestaa ganske nøje for Summens Nøjagtighed, fordi det vil bero paa en meget nøje Overvejelse, som jeg ikke paa alle Punkter har været i Stand til at foretage, over, hvad der er fuldt ud virkelige Nybevillinger, og hvad der er delvis Genbevilling, men i Hovedsagen vil det vistnok stemme. Derefter vil det endelige Tillægsbevillingsforslag omtrent komme til at medføre en forøget Udgift for Statskassen for Finansaaret 1902—03 af over 1,700,000 Kr., nærmere 1,800,000 Kr. Det er jo ikke nogen ganske ringe Post. Jeg skal tilføje, at Bevillingerne paa de Afsnit af § 27, som vi jo i Almindelighed ikke pleje at regne med til de løbende Udgifter her paa Tillægsbevillingsforslaget, efter dets Vedtagelse ville andrage henimod 600,000 Kr. — oprindeligt 313,000 Kr. — og derefter nu 275,000 Kr. Dette vil man jo altsaa efter almindelig Opfattelse være berettiget til at drage fra de 1,750,000 Kr., som omtrentlig betegner Tillægsbevillingsforslagets Merudgift. Den væsentligste finansielle Effekt, som har givet sig Udtryk i denne ret anselige Sum, er jo nogle store Poster, som den ogsaa ved 2den Behandling stærkt omtalte Bevilling til Høfderne, som paa Tillægsbevillingslovsforslaget fremtræder med 500,000 Kr., af hvilke dog de 250,000 Kr. ere Genbevilling. Jeg skal tilføje, at den højtærede Finansminister har tilstillet Udvalget en meget skematisk Oversigt over Tillægsbevillingslovene for de sidste 10 Aar, saaledes at der er gjort Rede for i store Træk, hvad der er Nybevillinger, og hvad der er Genbevillinger. Det er en i flere Henseender interessant Oversigt, men den største Interesse ved den ligger unægtelig i, at den viser, hvor store Spring der er i Beløbene paa Tillægsbevillingslovene. Nybevillingerne springe mellem en Lov, Loven for 1897—98, hvor Beløbet var 1,622,000 Kr., medens Beløbet paa det følgende Aar 1898—99 var ikke mindre end 10,500,000 Kr. Hvilke Konsekvenser man vil uddrage deraf, overlader jeg til ærede Medlemmer.

Jeg gaar derefter over til de ganske faa Ændringsforslag, som ere stillede her til 3die Behandling, idet jeg ogsaa her kun omtaler dem, ved hvilke der er Anledning til at gøre nogle Bemærkninger. Det første Forslag, hvorom dette gælder, er Nr. 2, ved hvilket det foreslaas, at Renten

af det Ebeltoft Havn under Ebeltoft Kommunes Garanti ydede Laan til Beløb af 200,000 Kr. nedsættes for et Aar at regne til det halve. Ærede Medlemmer ville have bemærket, at den paagældende Kommune, som det oplyses i den Skrivelse, der som Bilag medfølger Ændringsforslaget, havde andraget om, at Rentenedsættelsen maatte omfatte et Tidsrum af 5 Aar. Dette har den højtærede Finansminister ikke anset det for rigtigt at gaa med til, men han har kun stillet Forslag om at yde Rentenedsættelse for et Aar. Finansudvalget, som i øvrigt anbefaler ærede Medlemmer at stemme for Forslaget, tiltræder ganske Finansministerens Anskuelse om, at dette maa opfattes som en ganske ekstraordinær Ting. Finansudvalget har den Mening, at det i og for sig er lidet moralsk at optage Laan, hvoraf man ikke agter hverken at svare Rente eller Afdrag, og at den Opfattelse maa ikke brede sig, at man, naar man har faaet et Laan af Statskassen med opsat Rentebetaling, og saa det Tidspunkt kommer, hvor Rentebetalingen og Afdragene skulde begynde at træde i Kraft, saa blot behøver at henvende sig til Statskassen for at bede sig fri, saa bliver man fri. Det er jo en selvfølgelig Ting, at der er ikke mange Mennesker i Danmark, om der overhovedet er nogle, som ikke ville sætte Pris paa at modtage af Statskassen et rentefrit, uopsigeligt Laan uden Afdrag, men dette vil vist neppe lade sig gennemføre.

Jeg kan ikke undlade i Forbindelse dermed at udtale Finansudvalgets Sorg over, at det ikke har været muligt i Vinter at optage Spørgsmaalet om, hvorvidt der er rimelig Grund til at gøre noget for en Nabohavn til Ebeltoft Havn, nemlig Grenaa Havn, til Overvejelse. Som det maaske er bekendt for ærede Medlemmer, har Finansudvalget haft Lejlighed til i Fjor Sommer at se paa Forholdene ved Grenaa Havn, og medens der sikkert kan være delte Meninger om, hvad der skal gøres, om det kan nytte at gøre noget, og i hvilket Omfang Staten skulde træde til, var der neppe inden for Finansudvalgets Medlemmer Tvivl om, at Forholdene ved Grenaa Havn vare særdeles vanskelige og beredte Benyttelsen af Havnen saare store Vanskeligheder for ikke at sige Farer. Finansudvalget har derefter anmodet sin Ordfører om at sige her i Tinget, at man vilde være den højtærede Finansminister taknemmelig, om ogsaa han i den kommende Sommer vilde skænke Spørgsmaalet om Grenaa Havn nogen Opmærksomhed.